

[Oluf Pedersen.]

liberalisering, det ville sænke leveomkostningerne; endvidere at man gennemførte besparelser, store nedsættelser i de offentlige udgifter — det kunne bl. a. ske med hensyn til militærudgifterne — og endelig mener jeg, man kunne standse selve statsfinansieringen, hvorved man fritages for de store udgifter, statsfinansieringen medfører. Derved ville der blive mange penge til skattenedsættelser; ikke alene kunne de værste forbrugs-skatte fjernes, men også toldskatterne, og oven i købet ville der blive et beløb til rådighed til afskaffelse af pristalsfamiliens personlige skat. Hvis man gjorde dette, ville et beløb, der svarer til 40 points, glide ud af pristallet. En nedgang heri ville åbne muligheder for erhvervslivet af en helt anden karakter end det, man opnår ved statsfinansiering, som jo har den modsatte virkning på erhvervslivet, og som skader i stedet for at gavne, til trods for de mange penge det koster os.

Vi må se at komme ud af den brandskatning, som finder sted i dag. Retsforbundet vender sig imod statsfinansiering og imod denne brandskatning; vi vil have grundskyld, og så længe vi ikke har den, men tværtimod plyndrer de små brug ved told og forbrugsbeskatning, som de gamle partier, ikke mindst det konservative folkeparti, burde skamme sig over, må vi affinde os med, at det er nødvendigt at yde hjælp til oprettelse af de små brug, hvis vilkår for at starte selv er helt umuliggjort under den bestående uret. Vi er fra vor side rede til at tage alle de problemer op, som knytter sig til statsfinansiering, så at man kan nå til en retfærdig løsning af spørgsmålet.

**Axel Sørensen:** Når jeg har ønsket at fremføre nogle enkelte bemærkninger i forbindelse med de to lovforslag, der omfatter udstykningssagen, skyldes det den enormt stærke tilbagegang, der er i antallet af landbrugsejendomme. Hvor der før krigen var 208 000 ejendomme, er der i dag kun 197 000, samtidig med at der sker en stærk

befolkningstilvækst; denne kontrast bringer udstykningssagen frem til alvorlig eftertanke. Har den så relativt gode kår, som det var ønskeligt, og som den udfra samfundsmæssige hensyn burde have?

Jeg er klar over, at der ved nedgangen i antallet af husmandsbrug er tale om både lovlige og ulovlige nedlæggelser, og det vil være ganske interessant at høre, om afgørelsen af sager vedrørende ulovligt nedlagte brug foregår med ønskelig fart, eller om man ikke tager tilstrækkeligt hensyn til de mange sager, der fremdeles verserer.

Nogle af de ærede ordførere har fremført deres argumenter imod udstykningen og imod omkostningerne ved byggeriet af nye brug, og man konkluderer derhen, at disse omkostninger er for store, og at udstykningen her i landet kun burde ske ved tildeling af suppleringsjord til små brug.

Det nævnes også, at antallet af ansøgninger om jord er gået tilbage, og at praktisk taget alle ansøgninger er blevet imødekommet i flere amter. Jeg tvivler om rigtigheden heraf. Jeg vil gerne se forholdene oplyst for samtlige amters vedkommende. På min egn er der et par konkrete tilfælde, som jeg kender. Det drejer sig om et par unge mennesker, der straks efter krigens ophør indsendte andragende om oprettelse af et husmandsbrug. De to unge mennesker havde sammensparet mellem 20 000 og 30 000 kr. ved egen hjælp, indtjent som løn hos fremmede. De har endnu intet bud fået om, at der er jord til dem. Derfor tvivler jeg stærkt om, at man er nået derhen, at samtlige ansøgere behov kan blive dækket, for det kan da ikke være tilfældet, at unge mennesker, der har sammensparet et sådant beløb af deres løn, ikke kan komme i betragtning. Hvis det er tilfældet, ville det da være en fejltagtig lovgivning, vi har på det område.

I et af lovforslagene stilles det i udsigt, at man kan opnå tilskud til dækning af udgifter til anlæg og drift af frugtplantager med et areal på  $\frac{1}{2}$ —5 ha. Jeg vil gerne spørge: Har man ikke bragt i erfaring inden-